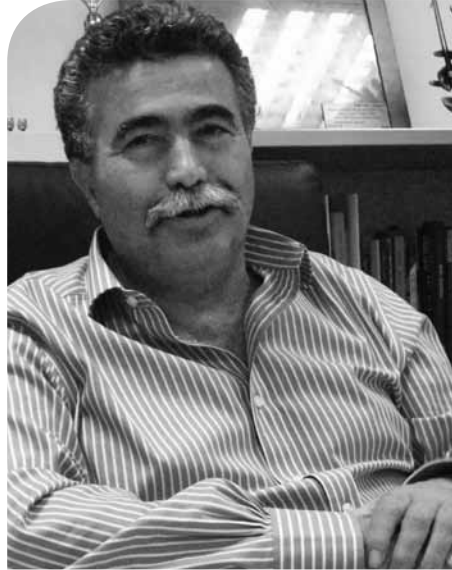

ההפרטה אינה גזירה בלתי הפיכה

שיחה עם עמיר פרץ

:: רמי הוד

הפכו את השלום למוצר
אליטיסטי, ולפעלים
במפעלים היה קושי לתמוך
במפלגה שהתייחסה אליהם
בניכור וחיבקה את בעלי
הבית

לקראת הבחירות לראשות מפלגת העבודה נפגש רמי הוד עם עמיר פרץ לראיון. לדברי פרץ לא צריכים לקבל את ההפרטה כגזירה בלתי הפיכה. שירות שהופרט ואיכותו התדרדרה יש להלאימו

מדוע מפלגת העבודה אינה מפלגה סוציאל-דמוקרטית היום?

מפלגת העבודה הייתה מפלגה סוציאל-דמוקרטית, ותשוב להיות מפלגה סוציאל-דמוקרטית. אין ספק שהמפלגה שנולדה על ברכי תורתו של ברל כצנלסון התכוונה להיות מפלגה שתייצג את המעמדות העובדים, מעמד הביניים והשכבות החלשות, וכך אכן היה גם ב-2006, כשמפלגת העבודה בראשותי נכנסה לממשלה והגשימה בהסכם הקואליציוני את התחייבויותיה המרכזיות לבוחרים: העלאת שכר המינימום, חוק חברות כוח אדם, הגדלת סל התרופות, תקציב החינוך ועוד. אלא שהיו גם כמה תקלות בדרך: הנושא המדיני הוא זה שהכתיב את סדר היום בעשורים האחרונים בישראל, והנושא החברתי נדחק לעיתים לקרן זווית. מפלגת העבודה הייתה, וכולנו גאים בכך, נושאת דגל תהליך השלום, דגל שנתמך ע"י עשירי הארץ. הפכו את השלום למוצר אליטיסטי, ולפעלים במפעלים היה קושי לתמוך במפלגה שהתייחסה אליהם בניכור וחיבקה את בעלי הבית. מפלגת העבודה דחפה, לעיתים כמעט בכוח, את השכבות החלשות לידי של הליכוד, שם ציפו להם בחיבוק וזרועות פתוחות.

איך מתמודדים עם הדחיה הזאת של המעמדות העובדים ממפלגת העבודה?

הדרך להתמודד עם הדחיה היא להציב חזון חדש, שיבהיר את הקשר בין השלום לבין חלוקת המשאבים, להיאבק על צדק חברתי לא פחות

מאשר על תהליך השלום, לא לזנוח דגל אחד למען השני. השלום יהיה מוצר עממי ביום שבו נסביר את הקשר בין השלום לבין מחירי הדירור, נחזור לדבר על ההשקעה בהתנחלויות לעומת ערי הפיתוח, ונדע לחבק את אלו שחיים כל יום את ערכי תנועת העבודה, קמים לעבוד מאוד קשה כל בוקר, אומרים "עושה שלום במרומיו" שלוש פעמים ביום, את אלו שסופגים כל יום חבטות מהמדיניות הקפיטליסטית של שלטון הליכוד. אנחנו צריכים לדעת גם כיצד לדבר אל הרגש, ליצור תודעה מעמדית שתחליף את הפוליטיקה של הקבוצות שלצערי משתלטת על השיח במדינת ישראל ומדרדרת אותו. החלום שלי הוא שיבוא יום בו עובדים ערבים, עולים חדשים, ותיקי עיירות הפיתוח וחרדים יפגינו יחד, שכם אל שכם, על הזכות להתפרנס בכבוד.

למה התכוונת כשאמרת במסיבת עיתונאים שהליכודניקים הם לא הבעיה אלא הפיתרון?

זה עניין פשוט: אני פוגש את הליכודניקים בכל קצוות הארץ והם אנשים מתונים בהרבה ממנהיגיהם. רוב הליכודניקים מוכנים, אם תשב

הליכודניקים שייכים לשכבות שנפגעו בצורה הקשה ביותר ממדיניות ההפרטה, ואינם מבינים מדוע המפלגה שבחרו חובטת בהם מבוקר ועד ערב. הרי כל המחירים עלו - מים, חשמל, ארנונה, דלק, תחבורה ציבורית, מחירי המזון. רק המשכורות לא עלו

את משה פרץ מנתיבות, שלידיעות אחרונות הייתה החוצפה להכתיר כ"קבלן קולות". משה פרץ הצטרף למפלגת העבודה ב-2006 כשאני נבחרתי לראשותה. הוא במפלגת העבודה כבר 7 שנים. הפעיל המרכזי של העבודה בנתיבות. הוא היה מורה בישיבת כפר מימון המזוהה עם המפד"ל. אביו, הרב אליהו פרץ, היה סגן ראש העיר נתיבות מטעם המפד"ל, ושניהם, האב והבן, הצטרפו לעבודה כדי לתמוך במהפכה החברתית. הוא פוטר מעבודתו בישיבה לאחר שהשתתף בכנס בחירות שלי, בגלל שהעז להצטרף למפלגת העבודה. מועמדים אחרים במרוץ הנוכחי לראשות העבודה הגיעו לביטוי וביקשו שישקול לתמוך בהם והוא הודיע להם שהוא תומך בי. אחרי הכתבה בידיעות אחרונות אותם מועמדים דרשו לבדוק את המפקד שלו. מה זה צריך להיות? יש לו במה להתבייש? הוא צריך להיות גאה, ואני גאה בו. הוא אידיאולוג אמיתי שאיבד את מקום העבודה שלו בגלל אמונתו והוא פעיל של מפלגת העבודה בנתיבות. זה הרבה פחות נוח מאשר להיות פעיל במקומות אחרים. מנסים לצייר תמונה מעוותת, משווים את תוצאות המפקד בנתיבות לתוצאות הבחירות ב-2009, אז עמד אהוד ברק בראש המפלגה והעבודה קיבלה בנתיבות פחות מ-200 קולות. שוכחים משום מה לציין שבבחירות 2006 העבודה בראשותי קיבלה בנתיבות למעלה מאלף קולות, ניצחנו את הליכוד והיינו מקום שני אחרי ש"ס בנתיבות. אני לא אתן לאיש להחזיר אותנו לשנות החמישים. בגלל אינטרסים פוליטיים קטנים מנסים לגרש את אותם אנשים שמנסים למצוא במפלגת העבודה בית חדש. ראיתי אנשים רועדים, פיזית, כשהם חותמים על טופס המפקד, היו מקומות בהם אנשים התפקדו לעבודה מתוך אמונה בדרך החברתית, וביקשו ממני לקפל את כותרת הטופס, כי לא היה להם קל רגשית לחתום על טופס שיש עליו את הלוגו של מפלגת העבודה. עכשיו קוראים להם ארגונים, שוב? מנסים לתייג אותם?

כדאי להזכיר שגם ב-2005 קראו למתפקדים שהבאתי "מפקד הארגונים והאנוסים". ניסו לרמוז כאילו כפיתי על אנשים להתפקד תוך שימוש בתפקידי כיו"ר הסדרות, כאילו שמישהו יכול לכפות על אדם אחר איזה פתק ישים כשהוא לבד בקלפי. היום אינני יו"ר הסדרות, אינני שר, אין לי מה לתת לאף אחד ואין לי מה לקחת מאף אחד. אנשים באים כי הם מחפשים דרך אחרת, בית חברתי שכולם יכולים להזדהות אתו. אני

איתם לשיחה מעמיקה, לויתורים מאוד כואבים למען שלום אמיתי. רוב מצביעי הליכוד מצביעים למעשה עבור מורשת בגין, מורשת שנתניהו מזמן הפריט ומכר לבעלי ההון. הם שייכים לשכבות שנפגעו בצורה הקשה ביותר ממדיניות ההפרטה, ואינם מבינים מדוע המפלגה שבחרו חובטת בהם מבוקר ועד ערב. הרי כל המחירים עלו - מים, חשמל, ארנונה, דלק, תחבורה ציבורית, מחירי המזון. רק המשכורות לא עלו. ליכודניקים רבים מחפשים היום אלטרנטיבה, ויש היום שעת כושר למפלגת העבודה, שכבר הכריזו על מותה, לחזור לחיים ולחזור לעצמה. הקולות של הליכודניקים שחיים את ערכי תנועת העבודה יכולים להיות המים החיים שיחיו את מפלגת העבודה, הם יכולים להיות שובר השוויון הבין גושי שיחולל מהפך שלטוני.

האם כיו"ר המפלגה אתה חושב שניתן לחזור על המהלך של בחירות 2006, בו קיבלה המפלגה מנדטים רבים בפריפריה?

בוודאי. הרי בפריפריה זה לא רק עניין של תוכניות ואידיאולוגיה, ואפילו לא רק של הזדהות רגשית - שהיא דבר חשוב ביותר - זה גם עניין של הישגים. כשאני מגיע לפריפריה אומרים לי "אנחנו יודעים שבזכותך העלו לנו את שכר המינימום", "אנחנו יודעים שכיפת ברזל שמגינה עלינו זה בזכותך". מספיק לראות את תוצאות המפקד במפלגת העבודה, את אלפי המתפקדים שהצטרפו מנתיבות, מעלות, שדרות, מצפה רמון, ועוד יישובים וערים שנחשבו בעבר למקומות של מפלגת העבודה אין בהם דריסת רגל. כפי שקרה ב-2006, גם הפעם המתפקדים יהפכו למצביעים. אני שומע מרבים מבכירי הליכוד את אותו משפט: "אם תיבחר, אנחנו באים". כך אמר לי למשל שלמה ברדוגו, אחיו של יעקב ברדוגו ואחד מבכירי סניף הליכוד בלוד, כך אמר לי יו"ר סניף הליכוד בחצור הגלילית, כך אמרו עוד חברי ליכוד רבים, חלק מהם באו. שאלתי את ברדוגו: "אז למה שלא תבוא עכשיו? הרי זה יעזור לי לנצח", אז הוא השיב לי: "השתגעת? ואם תפסידי? אני אשאר תקוע במפלגת העבודה עם האחרים?"

אבל כל המצטרפים האלה מביאים גם לביקורת לפיה אתה מנהל "מפקד הארגונים"

אני גאה בכך שקולות חדשים מגיעים למפלגת העבודה ממפלגות אחרות ומקבוצות שלא נראו בה בשנים האחרונות. בוא ניקח לדוגמה

משה פרץ הוא אידיאולוג אמיתי שאיבד את מקום העבודה שלו בגלל אמונתו והוא פעיל של מפלגת העבודה בנתיבות. זה הרבה פחות נוח מאשר להיות פעיל במקומות אחרים

ראיתי אנשים רועדים, פיזית, כשהם חותמים על טופס המפקד, היו מקומות בהם אנשים התפקדו לעבודה מתוך אמונה בדרך החברתית, וביקשו ממני לקפל את כותרת הטופס, כי לא היה להם קל רגשית לחתום על טופס שיש עליו את הלוגו של מפלגת העבודה

שבמקרה שנצטרף לקואליציה שתהיה רלוונטית לא אוותר על תיק האוצר. אבל הדברים שנחשפתי להם, שעל רובם לא ניתן לדבר, חיזקו את דעתי שאסור לחברה הישראלית לפסול שר ביטחון אזרחי.

לאחרונה התייחסת לצורך להלאים שירותים חברתיים מופרטים כגון חינוך ורווחה, למה כוונתך?

תחת המדיניות הכלכלית של נתניהו מופרטת כל חלקה טובה במשק הישראלי. עוד ועוד משאבים לאומיים ושירותים חברתיים עוברים לידי בעלי ההון, שמנצלים אותם להפקת רווחים ולא לשיפור חיי תושבי הארץ. תוכנית תאגידי המים הפרטיים, למשל, הייתה אמורה לייעל את השירות, אך בפועל כל מה שקרה הוא עליית מחירים בשיעור חד ולא הגיוני בשירות החיוני ביותר, פשוט כי יש גורמים שקנו להם אחיזה במוביל הארצי ומבקשים להפיק רווח ממה ששייך לכלל הציבור. אנחנו לא צריכים לקבל את המצב הקיים ואת הנזקים שנעשו כגזירה בלתי הפיכה. אם הממשלה הפריטה שירות והתוצאה היא שירות פחות טוב או יקר יותר וירידה באיכות החיים של האזרחים, השירות הזה צריך להיות מולאם חזרה, ולא אהסס לנהוג כך.

כיצד אתה רואה את ההתעוררות שקיימת בשנים האחרונות בתחום של התארגנויות עובדים?

אני תומך בכל התארגנות עובדים. התארגנות עובדים היא תנאי הכרחי לדמוקרטיה ולחברה מתפקדת.

מה דעתך על גל החקיקות האחרון: חוק הנכבה, ועדות הקבלה, חקירת ארגוני זכויות האדם ועוד? כיצד ניתן להיאבק במגמות האלו?

התייחסתי לנושא הזה בתוכנית שפרסמתי, "כיפת ברזל חברתית", העוסקת גם בהגנה על הדמוקרטיה. יש לקבוע בחוק שכל חוק בעל מאפיינים גזעניים לא יאושר אלא רק ברוב מיוחס. לבית המשפט העליון תהיה סמכות לבטל חוקים גזעניים. אך כמובן שצריך קודם כל להשיג רוב בכנסת לחקיקה כזו, לכן כ"כ דחוף לחולל שינוי ביחסי הכוחות הבין גושיים.

הערת המערכת: הריאיון נערך לפני תחילת המחאה החברתית הנוכחית ולכן אין התייחסות אליה בשאלות או בתשובות.

גאה בכל אחד ואחד מהם: הם שותפים לדרך שבאים מתוך אמונה.

יש טענות שניהלת מגעים עם קדימה להצטרפות. מה האמת מאחורי זה?

ידוע שבמשך תקופה ארוכה ישבנו אני וחברי, "קבוצת הארבעה", איתן כבל, ראלב מג'אדללה ודניאל בן סימון, במה שאפשר לקרוא לו "קו־אופוזיציה". נחשבנו קואליציה, נהגנו כאופוזיציה, וחיפשנו כל הזמן חבר חמישי שיאפשר לנו להתפלג מהמפלגה ולהקים בית פוליטי חדש, חברתי ושומר שלום, שייצג באמת את ערכי תנועת העבודה ולא את מה שברק ייצג. בלילה שברק נטש ומפלגת העבודה נשארה 8 מנדטים, יכולנו להתפלג ואכן כך רצינו לעשות. הכוונה הייתה להקים מפלגה חדשה, לא לחבור לקיימת. אך בקץ אותו לילה השתכנעתי שמפלגת העבודה לא סיימה את תפקידה ההיסטורי ושאסור להרוג אותה, בוודאי לא אני אהיה האיש שיהרוג אותה. לכן נשארונו.

מבקרים אותך על ההליכה למשרד הביטחון. מדוע הלכת לשם?

ידוע שרציתי להיות שר האוצר, אולם אולמרט התעקש לא לתת את המשרד, והיום גם נודע מדוע – בעלי ההון עלו אליו לרגל ודרשו שאני לא אהיה שר האוצר. הם צדקו, זה היה עולה להם ביוקר. בין האופציות שאולמרט הציע לי, ביטחון וחוק, העדפתי את הביטחון. צריך לזכור שבהסכם הקואליציוני כבר הבטחתי את מימוש ההתחייבויות החברתיות, שכר מינימום, פנסיה ועובדי כוח אדם, ואף את תיקי החינוך והרווחה למפלגת העבודה, מינוי שר ערבי ראשון, וגידול בתקציב סל התרופות והחינוך. קיוויתי להיות שר ביטחון של שלום, שיפנה מאחזים בלתי חוקיים, ירסן את ההתנחלויות ויקטין את הפגיעה בפלסטינים, אבל מלחמת לבנון השנייה פרצה אחרי חודשיים, חשפה את עומק חוסר המוכנות של צה"ל וטרפה את הקלפים. בסך הכול היום הציבור יודע שאם לא הייתי שר הביטחון לא הייתה כיפת ברזל עד היום וגבי אשכנזי לא היה רמטכ"ל. בתור שר ביטחון גם עצרתי את הפרטת התעשיות הביטחוניות, שממשיכה במרץ מאז שיצאתי מהמשרד.

מה אתה מסיק מהניסיון של משרד הביטחון?

אין לי כוונה לחזור למשרד הביטחון. הצהרתי

קיוויתי להיות שר ביטחון של שלום, שיפנה מאחזים בלתי חוקיים, ירסן את ההתנחלויות ויקטין את הפגיעה בפלסטינים, אבל מלחמת לבנון השנייה פרצה אחרי חודשיים וטרפה את הקלפים

אנחנו לא צריכים לקבל את ההפרטה כגזירה בלתי הפיכה. אם הממשלה הפריטה שירות והתוצאה היא שירות פחות טוב או יקר יותר וירידה באיכות החיים של האזרחים, השירות הזה צריך להיות מולאם חזרה